

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2018, č. j. 30 A 169/2018 – 7,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) žádal Vězeňskou službu Česká republika, věznice Kuřim o poskytnutí informací vztahujících se k její činnosti. V této souvislosti podal u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu na ochranu proti nečinnosti. Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba podaná u tohoto soudu dne 7. 11. 2018 postoupena v souladu s § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) k rozhodnutí Městskému soudu v Praze, neboť žalovanou je Vězeňská služba Česká republika, jejíž sídlo je v Praze.

[2] V kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť je osobou se zdravotním postižením.

[3] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, dospěl k závěru, že „stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2

písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.“ V tomto případě nebylo ovšem napadeným usnesením rozhodováno ve věci samé, a proto nevzniká stěžovateli povinnost soudní poplatek zaplatit.

[4] Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát v uvedeném usnesení i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele. *„Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.“* Stěžovatel tak nemusí být v tomto řízení zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud i přesto posoudil žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně jeho práv. Dospěl k závěru, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou, projednatelnou a z kasační stížnosti jednoznačně vyplývá, čeho se stěžovatel domáhá. Nejvyšší správní soud tak návrh na ustanovení zástupce zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud dále zkoumal zákonnost výše označeného usnesení o postoupení věci. V kasační stížnosti stěžovatel označuje za žalovanou Vězeňskou službu Česká republika, věznice Kuřim a uvádí, že ta podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážích České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě a justiční strážích“) činí za vězeňskou službu právní úkony, mezi které patří správní trestání i řízení o trestných činech vězněných osob včetně postavení správního orgánu jako povinného subjektu ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[6] Stěžovatel podal u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti Vězeňské služby České republiky, Věznice Kuřim, kterou svým dopisem požádal o poskytnutí informací v oblasti stravování. V řízení o poskytování informací stěžovatel podal dne 13. 8. 2018 proti postupu žalované stížnost, o které dosud nebylo rozhodnuto, ačkoliv lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *„nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany“.* Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je *„žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení“.* Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. *„není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému“.*

[8] Krajský soud v Brně otázku místní příslušnosti posoudil správně. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jsou *„povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“.*

[9] Podle § 1 odst. 3 zákona o vězeňské službě a justiční strážích, je *„Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou“.*

[10] Podle §1 odst. 4 téhož zákona jsou *„organizačními jednotkami Vězeňské služby generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel“.*

pokračování

[11] Podle § 4 tohoto zákona „*právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci.*“

[12] Správním orgánem a povinným subjektem, který měl vydat rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je tudíž Vězeňská služba České republiky, nikoliv její konkrétní věznice Kuřim. Jelikož Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze, místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je Městský soud v Praze. Ke shodnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i v případě, v němž rozhodoval ve věci žaloby stěžovatele na ochranu před nečinností správního orgánu v případě žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, o jejichž poskytnutí žádal věznici Valdice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 6 As 162/2016 - 28).

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal usnesení Krajského soudu v Brně rozporným se zákonem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu